

(המשך מעמוד 11)

הדמיון של גיבוריו מונהגות לפי רצון הסופר שהמציאן. העובדות, כפי שהציגן הלורד, הן שונות, חמורות ומורכבות יותר. הלורד איננו ממליץ לאמץ את שיטת השלבים של קסינג'ר, למרות ששיטה זו היא היחידה שהערבים הסכימו לה עד כה. הוא גם לא מסביר מה הניע אותו לשלול שיטה זו. הלורד גם מבקש החלטה חדשה לכינוס ועידת ז'נבה, והכרה בפלסטינים. אין שום הסבר מדוע יש צורך בהחלטה חדשה. מה פסול מצא בהחלטה הישנה? ואשר ל"הכרה בפלסטינים", מצד מי צריכה לבוא הכרה כזו? ומדוע?

כל בר-סמך בנושא המיזרח-תיכוני יודע, כי הבעייה הפלסטינית קיימת, אך איש אינו רוצה להזכיר כי היא קיימת ולדחות למדינות הערביות, שדאגו להנציח את בעיית הפלסטינים מבלי שהינן עצמן ינקטו אמצע למען אנשים אלה. כל ההיסטוריונים והמומחים בנושא המיזרח-תיכוני מודים, שאילו היה בידי המישטרים הדיקטטוריים של המדינות הערביות הנשק של ה"נושא הפלסטיני", אף מישטר לא היה מחזיק מעמד כלפי העם שהוא מייצג.

לכן, הכוונה שבגוף המאמר מכוונת לישראל, האמורה להכיר ביישנות הפלסטינית שלא שינתה עדיין את דרישתה להשמיד את ישראל. מגמתיותו של כותב המאמר ניכרת בכל שורה של מאמרו. דאגתו היחידה היא לערבים. באף מילה לא הוזכר הלורד המכובד את דאגתה של ישראל לביטחונה, או את העובדה כי לחשדנותה של ישראל יש בסיס מוצק, לאור התוקפנות של מדינות ערב בעבר, בהתקפן את ישראל ללא סיבה, ומבלי שכבשה אף סנטימטר מאדמתה, כמו שקרה ב-48'.

מאיר לביך, קריית-אחא

הופעה משונה מאד

הופעה מרגיזה ומעוררת-חמלה ציינה את ראש-הממשלה, יצחק רבין, בעת חתימת הסכם-הביניים במישרד ראש-הממשלה בירושלים (והיא גרמה, לי, לפחות, לרוגז רב ולא-שביעות-רצון).

עצבנותו הבולטת של ראש הממשלה / אייזק הנורא / הראש הקופץ ימינה שמאלה למטה ולמעלה / העיניים המפס-זוות / והפסם — גם שיעול עצבני מרגיז בעת דבריו של שרתחון האמריקאי הנרי קסינג'ר, וכרגיל: אייזק-הנורא של רבין בן דבריו לתנועות ראשו וידיו. כל אלה מובילים אותי שוב ושוב לחשש נורא, שבראשות ממשלת ישראל, בתקופה כה גורלית, עומד אדם פחות יציב מיציב, בלשון המעטה, כמובן.

אין לי שום דבר נגד האיש יצחק רבין. הוא אדם כישרוני, הוא היה מפקד מעולה ורמטכ"ל מעולה, ובעל כשרון חשיבה מעולה בנושאים צבאיים מובהקים בלי-שום מבוזרת.

ברם, עם כל הכבוד לראש הממשלה, לדעתי, קרה משהו בעשור האחרון ששינה אותו, והוא בהחלט לא מסוגל למלא כראוי תפקיד של ראש-ממשלה במדינת מצור כמדינת ישראל, ועוד בתקופה שאחרי מלחמת יום-הכיפורים.

אמת, משום מה, שיש דברים בחברה, ובכלל, שאין מדברים בהם. אך אני מקווה שהעולם הזה, שהוא שונה מכל עיתוני הארץ, יתן פה למיכתב בלתי-שיגרתי זה, למרות ההיירורים החמורים.

ד"ר אבנאל, ירושלים.

חיילים ופוליטיקה

אינני איש ה"ימין" וגם לא איש ה"שמאל". למעשה, אני מאד אוניקסיטי בנושא חתימת או אייחתימת חוזה-הביניים עם מצריים. וזאת, מסיבה פשוטה: זה לא מכבר חזרתי מארצות-הברית, אחרי שבע שנות לימודים. גם לא השתתפתי במיל-חמת יום-הכיפורים.

למרות הכל, ואולי משום כך, אני רואה שגיאות שעושה גם הימין וגם השמאל בימים האחרונים.

לפני כמה ימים נתקלתי בדבר, שלעזרי אין לי שום תירוץ: אוטובוס צבאי, מלא חיילים לבושים כמדים, נעצר ברחוב יהודה הלוי בתל-אביב. חיילים ירדו ממנו, והחלו לחלק לעוברים-ושבים פתקים בעד הש-תפנות בעצרת-העם המונית. שנערכה מטעם מפ"ם, הקיבוץ-הארצי ותנועת השומר-הצעיר. מיספר האוטובוס רשום אצלי.

זוהי חוצפה ממדרגה ראשונה, האם אינכם סבורים כך? ואין זה חשוב מה הש-קפתכם בנושא. לחיילים מותר לעשות כך?

א. לויטן, תל-אביב.

שנה טובה ומועדים לשמחה

חובק בעמ' החברה הישראלית לסיגריות בעמ' סיגריות לוד בעמ'